

HEILIGING: EEN MERKWAARDIG PROCES

Heiliging is een centraal onderdeel van de Kerk van de Nazarener.

Maar wat is het eigenlijk? Heeft het tot gevolg dat het altijd beter

moet? Of mogen we 'ont-moeten'? Maar hoe voorkomen we dan dat

we geestelijk indutten?

Dat God een Heilig God is, heb ik als het ware met de paplepel ingegoten gekregen, maar mezelf als heilig zien absoluut niet. 'Doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg' was de boodschap die ik onbewust opgepikt heb. Zo'n stemmetje duikt regelmatig op, trapt voortdurend op de rem en ik had al jong het gevoel van 'ergens klopt er iets niet' met deze 'stem van buitenaf'. Heel diep van binnen vroeg namelijk een ander geluid om aandacht en ik was ervan overtuigd dat dit op de een of andere manier van God kwam. En hoewel ik er nog geen woorden aan kon geven fascineerde me dat enorm. Een eerste bewustwording van het feit dat God in mij aan het werk was.

Jij hebt weer een heel ander, eigen verhaal van je zoek- en leeftocht met God. Hij gaat op duizenden, mysterieuze manieren in en met ons aan het werk. Even terug naar het begin: God schiep de mens en zag dat het zeer goed was. Hij is zeer tevreden en trots op Zijn Schepping, op de mens die Hij naar Zijn beeld heeft geschapen. Wonderlijk, God die in volmaakte liefde leeft, schiep er een intens genoeg in om de kring groter te maken en mensen te scheppen naar Zijn gelijkenis. Hij drukt Zichzelf in ons uit. Hier komen

'Zijn heiligheid straalt op ons af, doorgloeit ons leven en maakt ons tot een Merk-waardig kind van onze Vader'

we al iets van de merk-waardige relatie tussen God en mens op het spoor; we zijn onlosmakelijk aan onze Schepper, onze Maker, verbonden. Als mens krijgen we alle ruimte om te spelen in Zijn nabijheid. Al snel lonkt het verboden terrein, gaan we liever onze eigen weg. 'Mens waar ben je?', roept God in Zijn zoekende

liefde. Hij wil niets liever dan de open, vrije, liefdevolle relatie herstellen en nodigt ons uit. Tomas Halik schrijft in zijn boek *Ik wil dat jij bent*: 'God wil niet als een ongenode gast in ons hart met geweld binnendringen. Hij wil ingaan door de poort van de vrijheid, door de poort van de verlangende liefde'.

Trilt er diep van binnen iets in jou dat verlangende liefde naar God zou kunnen zijn? Naar de God, die zegt: 'Wees heilig, want Ik ben heilig'? We kunnen heel gemakkelijk meteen bij de eerste twee woorden blijven steken en ons afvragen of we wel heilig zijn; zo'n heilige voelen we ons vaak niet. En trouwens, wie durft zich nu heilig te noemen? Maar het vervolg hoort er volop bij: 'Want Ik ben heilig'. Dáár begint het: Zijn heiligheid straalt op ons af, doorgloeit ons leven en maakt ons tot een Merk-waardig kind van onze Vader. Is daarmee alles gezegd? Nee, denk maar aan de bekende uitspraak dat God je neemt zoals je bent maar je niet zo laat. Hij gaat in en door ons heen aan het werk. We ondergaan een veranderingsproces waarin de Heilige Geest een belangrijke rol speelt. Hij is als het ware de Restaurateur die ons wil herstellen, ons weer in de originele vorm wil brengen. Zodat we als Beelddrager weer herkenbaar worden en leven in antwoord op Gods liefde.

Hoe kunnen we nu waardig leven als Beelddrager van Hem, die liefde als kenmerk heeft omdat Hij in Zijn hele wezen liefde is? Voor de hand liggend is om in liefdevolle verbondenheid met God, onszelf en onze naaste te leven. Daarmee geven we al levend invulling aan het grote gebod dat Jezus ons aanreikt. Maar hoe doe je dat concreet in je dagelijks leven?

Philip Troost gaat in zijn lezenswaardige boek *Energie van de Geest* uitgebreid in op het proces van heiliging en rekent grondig af met het wijdverbreide (soms onbewuste) idee dat heiliging iets te maken heeft met onszelf te willen verbeteren, jezelf te moeten overstijgen.

Het gaat erom dat we in verbinding leven met de Heilige zelf, dat we Hem Zijn werk in ons laten doen.

God die Zelf naar ons toe komt, met Zijn Geest in ons woont en zo onze heiliging in beweging brengt. Hij nodigt ons uit om daarop te antwoorden; het is een samenspel, een dialoog tussen God en mij.

Ik hoef dus niet hard aan het werk te gaan om een heilige te worden, geen betere versie van mezelf uit te vinden, maar mag de Geest het werk laten doen door mezelf toe te vertrouwen aan Hem die hartelijk op mij en mijn leven betrokken is. Dat gaat niet vanzelf, druist regelmatig in tegen onze natuur en de kans is groot dat we Hem regelmatig voor de voeten lopen. De boodschap uit Kolossenzen 3 helpt ons om onze focus scherp te houden en een vruchtbare

grondhouding te ontwikkelen: doe de dingen van harte, alsof het voor de Heer is en niet voor mensen. Zo krijgen merkwaardigerwijze al deze dingen betekenis en zin.

Soms voelen we ons zó thuis bij allerlei dingen die onze gerichtheid op God ver sluieren, dat we het nodig hebben om onszelf wakker te (laten) schudden. Om onze focus op het grote gebod helder te houden. We kunnen onszelf de vraag stellen of wat we doen of nalaten opbouwt of juist afbreekt in deze concrete situatie. Anders gezegd: blijft de liefde stromen? Dat is het hoogste dat telt. Tja, heiliging is (een) Merkwaardig leven.

*“Wees heilig,
want Ik ben heilig.”*

